

Sygn. akt: VI Po 16/19

POSTANOWIENIE

Dnia 09 listopada 2020 r.

Sąd Rejonowy dla Warszawy Pragi-Północ w W., VI Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący: Sędzia Iwona Dzięgielewska

Protokolant: Paulina Mórawska

po rozpoznaniu w dniu 26 października 2020 r. w Warszawie

na rozprawie

sprawy z wniosku M. S. (1)

z udziałem uczestnika A. P.

o egzekucję sądową

postanawia:

1. oddalić wniosek;

2. zasądzić od wnioskodawczyni M. S. (1) na rzecz uczestnika A. P.

kwotę 120 zł (stu dwudziestu złotych) tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

Sygn. akt VI Po 16/19

UZASADNIENIE

Pismem z dnia 23 maja 2019 roku (data prezentaty) M. S. (1) wniosła o ukaranie byłego pracodawcy – A. P. z tytułu niewykonywania przez niego wyroku Sądu Rejonowego dla Warszawy Pragi – Północ w W. (...) z dnia 9 kwietnia 2018 roku (...) W uzasadnieniu podniosła ona, że wskazany dłużnik nie wykonał jak dotąd wynikającego z tego wyroku zobowiązania do wydania jej świadectwa pracy (Wniosek – k. 1).

W piśmie z dnia 8 lipca 2019 roku (data prezentaty) wnioskodawczyni wniosła nadto o ukaranie A. P. z tytułu nieopłacenia przez niego zaległych składek, który to obowiązek wynikać miał w jej ocenie ze wskazanego w akapicie poprzedzającym wyroku (Pismo – k. 5).

W piśmie z dnia 24 lutego 2020 roku (data prezentaty) uczestnik A. P. wniósł o nienakładanie na niego kar wywodzących, że wydał już wnioskodawczyni świadectwo pracy (Pismo – k. 26).

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Wyrokiem z dnia 9 kwietnia 2018 roku (...) Sąd Rejonowy dla Warszawy Pragi – Północ w W. (...) orzekł w punkcie 2. nakaz wydania powódce M. S. (1) świadectwa pracy za okres zatrudnienia wskazany w punkcie 1. tego wyroku (tj. od dnia 10 marca 2001 roku do dnia 15 sierpnia 2001 roku oraz od dnia 17 listopada 2001 roku do dnia 30 października 2003 roku) (Dowód z dokumentu: wyrok, k. 283 – 284, akta sprawy o sygn. (...))

Wskazany w akapicie poprzedzającym wyrok uprawomocnił się w następstwie oddalenia apelacji pozwanego (Dowód z dokumentu: wyrok, k. 354, akta sprawy o sygn. VI P 151/16).

Przed wniesieniem wniosku w niniejszej sprawie wnioskodawczyni otrzymała od A. P. dwukrotnie świadectwo pracy (pierwsze – datowane na dzień 26 listopada 2019 roku, drugie – datowane na dzień 18 października 2019 roku), które nie było podpisane (Dowód: świadectwa pracy – k. 41 – 44).

W toku postępowania w niniejszej sprawie A. P. doręczył M. S. (1) świadectwo pracy datowane na dzień 18 marca 2020 roku, które było przez niego nadane przesyłką nadaną tego samego dnia (Dowód z dokumentów: świadectwo pracy – k. 52 - 53, 70 - 71 potwierdzenie nadania – k. 51).

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie powołanych dowodów z dokumentów, które nie były kwestionowane przez strony co do ich prawdziwości oraz dowody z niepodpisanych świadectw pracy, które jakkolwiek nie stanowiły dokumentu w rozumieniu art. 243¹ k.p.c. przez brak podpisu, to jako inny dokument (art. 308 k.p.c.) mogły stanowić dowód tego, że M. S. (2) otrzymała niepodpisane świadectwa pracy przed wszczęciem niniejszego postępowania. Nie miała wartości dowodowej przedkładana przez A. P. kopia podpisanego świadectwa pracy (k. 31), gdyż zgodnie z art. 129 § 2 k.p.c. zamiast oryginału dokumentu strona może złożyć odpis dokumentu, jeżeli jego zgodność z oryginałem została poświadczona przez notariusza albo przez występującego w sprawie pełnomocnika strony będącego adwokatem, radcą prawnym, rzecznikiem patentowym lub radcą Prokuratorii Generalnej Rzeczypospolitej Polskiej. Uczestnik nie przedłożył ani oryginału tego dokumentu, ani odpisu poświadczonego za zgodność z oryginałem według zasad wyrażonych w cytowanym art. 129 § 2 k.p.c. Miarodajny dla postępowania był dopiero kolejny dokument obejmujący podpisane świadectwo pracy z dnia 18 marca 2020 roku, który uczestnik złożył w oryginale z dowodami wysłania tego świadectwa wnioskodawczyni. Późniejsze sprostowanie świadectwa pracy nie miało już znaczenia dla postępowania, albowiem Sąd w niniejszym postępowaniu zajmował się egzekucją świadczenia polegającego na wydaniu świadectwa pracy, nie zaś jego sprostowaniu.

Sąd zważył, co następuje:

Wniosek jako niezasadny należało oddalić.

Zgodnie z art. 1050 § 1 k.p.c. jeżeli dłużnik ma wykonać czynność, której inna osoba wykonać za niego nie może, a której wykonanie zależy wyłącznie od jego woli, sąd, w którego okręgu czynność ma być wykonana, na wniosek wierzyciela po wysłuchaniu stron wyznaczy dłużnikowi termin do wykonania i zagrozi mu grzywną na wypadek, gdyby w wyznaczonym terminie czynności nie wykonał.

W realiach niniejszej sprawy brak było podstaw do nałożenia na dłużnika A. P. grzywny. Jakkolwiek istotnie w momencie wniesienia wniosku nie uczynił on zadość obowiązkowi wydania M. S. (1) świadectwa pracy wynikającemu z wyroku z dnia 9 kwietnia 2018 roku (sygn. (...)) Sądu Rejonowego dla Warszawy Pragi – Północ w W.(...) to już w toku postępowania wydał jej ten dokument, nadany przesyłką pocztową dnia 18 marca 2020 roku. Rację miała wnioskodawczyni wywodząc, że niepodpisane świadectwa pracy są jedynie projektami świadectwa pracy; wystawienie takiego dokumentu przez dłużnika nie stanowiło wykonania przez niego wyroku Sądu wskazanego powyżej. Odmienne natomiast należało ocenić świadectwo pracy z dnia 18 marca 2020 roku – ten dokument został już podpisany przez dłużnika i wraz z jego wydaniem uznać należało, że dłużnik wykonał zobowiązanie płynące z przedmiotowego wyroku. Brak pieczętek nie dyskwalifikował świadectwa pracy, albowiem żaden przepis prawa nie nakłada tu obowiązku złożenia pieczęci (czy to zakładowej, czy to imiennej osoby wystawiającej). Wobec tego, że dłużnik nie przedłożył oryginału wcześniej wysłanego świadectwa pracy, które było już przez niego podpisane ani jego uwierzytelnionego odpisu (k. 31) uznać należało, że dopiero wydaniem świadectwa pracy z dnia 18 marca 2020 roku uczynił on zadość obowiązkowi wynikającemu z tytułu egzekucyjnego.

Bez znaczenia dla sprawy były wywodzone na skutek wydania tego świadectwa pracy zarzuty wnioskodawczyni dotyczące jego braków. Przedmiotem egzekucji w niniejszym postępowaniu było bowiem wydanie świadectwa pracy

i cel ten został osiągnięty. Ewentualne zaś jego braki mogły być zlikwidowane tylko w procedurze sprostowania świadectwa pracy. Niemniej jednak dłużnik przedłożył ostatecznie do akt sprawy wersję świadectwa pracy po sprostowaniu zgodnie z żądaniem wnioskodawczynie.

Mimo wydania świadectwa pracy wnioskodawczynie popierała wniosek, wnosząc w końcowym etapie postępowania o wymierzenie sankcji dłużnikowi za jego postępowanie, które wywołać miało dla niej negatywne skutki. Podnieść jednak należy, że już z brzmienia wskazanego art. 1050 § 1 k.p.c. nie można tego przepisu w ten sposób zastosować. Grzywnę nałożyć można tylko w przypadku niewykonania czynności w terminie oznaczonym przez Sąd. Nie można nałożyć natomiast grzywny po wykonaniu czynności przez dłużnika jak domagała się tego wnioskodawczynie i nie stanowi taka grzywna środka represji za ewentualne ujemne następstwa doznane przez dłużnika. Opieszałość dłużnika może zaś zostać ukarana grzywną tylko w przypadku niewykonania czynności w terminie oznaczonym przez Sąd; sankcji nie podlega tu natomiast obiektywna przewlekłość, nieudolność w wykonaniu czynności przez dłużnika. Generalnie rzecz ujmując – kwestia ujemnych następstw doznanych przez wierzyciela wskutek niespełnienia świadczenia przez dłużnika – jest poza sferą zainteresowania organów egzekucyjnych. W postępowaniu egzekucyjnym istotne jest jedynie spełnienie świadczenia. Skoro dłużnik w niniejszym postępowaniu dokonał czynności do której był zobowiązany, brak było podstaw do nakładania na niego grzywny.

W piśmie z dnia 8 lipca 2019 roku wnioskodawczynie wywodziła nadto niewywiązywanie się przez dłużnika ze wskazanego wcześniej wyroku poprzez niezapłacenie zaległych składek. Podnieść należy, że z treści tego wyroku nie wynika zobowiązanie do opłacenia jakichkolwiek składek, nie wymaga więc szerszego uzasadnienia brak egzekwowania przez Sąd takiego świadczenia. Sąd oddalił powództwo o wynagrodzenie, w części zaś umorzył postępowanie co do tego roszczenia. Nawet jednak w przypadku zasądzenia wynagrodzenia, to nie pracownik jest wierzycielem w stosunku zobowiązaniowym obejmującym podatki czy składki.

O kosztach postępowania Sąd orzekł na podstawie art. 98 § 1 k.p.c. w zw. z art. 13 § 2 k.p.c. Na zasądzoną na rzecz uczestnika z tego tytułu kwotę złożyło się wynagrodzenie reprezentującego go pełnomocnika ustalone na podstawie § 8 pkt 9 w zw. z § 20 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie (Dz.U. 2015 poz. 1800 ze zm.).

Z podniesionych względów orzeczono jak w sentencji.

Zarządzenie: odpis do wiadomości doręczyć powodowi.